

Čís. 1632.

Tím, že nalézací soud pojal v rozsudku v okruh skutkových zjištění a z nich odvozených úvah skutečnosti, jež při hlavním přeličení se vůbec nevyskytly, a použil jich k odůvodnění výroku o skutečnostech rozhodných, může býti založena zmatečnost nedostatku důvodů dle Šu 281 čís. 5 tr. ř.

(Rozh. ze dne 13. května 1924, Zm II 104/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského jakožto nalézacího soudu v Olomouci ze dne 1. října 1923, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem krádeže podle §§u 171, 173, 176 II. c) tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle Šu 281 čís. 3 a 5 tr. ř. nelze přiznati úspěchu. Důvod první shledává stížnost v tom, že rozsudek dovolává se svědeckých výpovědí otce obžalované a jejích bratří, ač tito při hlavním přeličení odepřeli vypovídati, používše dobrodiní Šu 152 tr. ř., a přes to, že protokoly těchto osob, sepsané za vyhledávání, nebyly při hlavním přeličení čteny. Již z tohoto vývodu jest zřejmo, že nebyl při hlavním přeličení porušen předpis Šu 152 tr. ř. a že tudíž zmateční stížnost patrně jen omylem dovolává se zmatečnosti dle čís. 3 Šu 281 tr. ř., ve skutečnosti však má na mysli zmatečnost dle čís. 5 téhož Šu, chtějíc vytknouti nikoliv snad vadu řízení ve smyslu Šu 281 čís. 3 tr. ř., nýbrž vadu, nastavši teprve v rozsudku a to tím, že nalézací soud v něm v okruh skutkových zjištění a z nich odvozených úvah pojal skutečnosti, kteréž při hlavním přeličení se vůbec nevyskytly, a použiv jich k odůvodnění výroku o skutečnostech rozhodných, přivodil tím naprostý nedostatek důvodu pro tento výrok. Dlužno přisvědčiti stížnosti, že soud nalézací skutečně pochybil, když k odůvodnění svého přesvědčení o vině obžalované použil také výpovědi otce a jejích bratří a že dokonce octnul se i v rozporu se spisy, když prohlásil, že tito v dřívějším řízení d o s v ě d ě l i i okolnosti, v rozsudku uvedené, kdyžť ze spisů zřejmo, že i za vyhledávání byli slyšeni jako obvinění. Přes to však nelze v této vadě shledávati zmatečnost ani dle čís. 5 Šu 281 tr. ř. a to proto, že skutkovou okolnost, kterouž rozsudek z jejích výpovědí vyvodil, nelze považovati za rozhodnou. Rozsudek totiž odůvodňuje přesvědčení soudu nalézacího, že obžalovaná prádlo s vojenskými značkami odcizila v záložní nemocnici, celou řadou jiných skutečností, totiž že věci tyto podle značek zcela nepochybně z této nemocnice pochází, že obžalovaná v téže nemocnici byla zaměstnána jako ošetřovatelka a měla k nim přístup, že věci ty byly při domovní prohlídce u rodičů obžalované za přítomnosti obžalované nalezeny v kufru a že obžalovaná označila je četníkovi výhradně za svůj majetek, prohlásivši, že si je obstarala na výbavu. Skutečnost, že otec a bratři ob-

žalované, ač se při hlavním přelíčení vzdali svědectví, v dřívějším řízení dosvědčili, že věci v kufru nalezené jsou vlastnictvím obžalované, uvádí rozsudek jen ku odůvodnění přesvědčení nalézacího soudu, že nezasluhuje víry pozdější tvrzení obžalované, že její doznání, jež učinila četníkovi, nebylo správným a že je učinila jen v rozespalosti a ve snaze, četníka se zbaviti. Ježto však rozsudek i toto přesvědčení odůvodnil dále ještě skutečností, že obžalovaná své údaje o původu těchto věcí za řízení trestního opětne pozměnila, jakož i výslovným poukazem na skutečnost, že přece věci, o něž jde, právě obžalovaná měla příležitost si přisvojiti, jsouc v nemocnici zaměstnána, jest zřejmo, že skutečnost, z výpovědí otce a bratří obžalované vyvozená, měla pro nalézací soud význam zcela podružný a nebyla tudíž ani jím pro posouzení věci za podstatnou považována.

Čís. 1633.

Zamítnutí návrhů obhajoby není zmatkem čís. 4 Šu 281 tr. ř., nemohlo-li zamítnutí jich účinkovati na konečné rozhodnutí ve směru obžalovanému škodlivém (§ 281 tr. ř.).

Zákon (§ 2 písm. g) tr. zák.) neřádá, by se napadená osoba bezprávnému útoku vyhnula útekem. Čest a nedotknutelnost (na rozdíl od neporušenosti) těla lidského nenáleží ku chráněným právním statkům.

K obraně neopravňují útoky, vyčerpávající se v pouhém zlém nakládání.

(Rozh. ze dne 14. května 1924, Zm I 203/24.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 11. února 1924, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem těžkého poškození na těle, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnost uplatňuje zmatky čís. 4, čís. 9 — přesněji čís. 9 písm. a), — čís. 10 Šu 281 tr. ř., jest však ve všech směrech bezdůvodnou. Při hlavním přelíčení hájil se stěžovatel tím, že udeřil H-a holí na levé rameno, protože na něj samého H. útočil; H. chytil ho prý jednou rukou za kabát, držel ho, vyhrožoval mu slovy: »Co chceš, hošíku, dnes se spolu vypořádáme«, strkal ho neustále rukou, jíž ho držel, pozpátku, druhou rukou ničeho nedělal, konečně se prý stěžovateli podařilo, odtrhnouti se od H-a, stěžovatel chytil hůl, H. šel znovu proti němu, chytil ho znova týmž způsobem, jako poprvé, a strkal jím napořád pozpátku, k obraně udeřil prý stěžovatel konečně H-a dvakrát na levé rameno, pak prý utekl, ježto se všichni naň vrhli. Dle rozhodovacích důvodů běže nalézací soud zodpovídání se obžalovaného za podklad úvah, zda jednal obžalovaný v nutné obraně. Příznivější pro stěžovatele podklad těchto úvah nebyl by býval zjednán ani, kdyby svědci obhájcem na-